

undgaa alle mulige Tvivlsforhold etc. ligefrem sige, at for Fremtiden skulle alle Straatag bestaas med Tjerntraad? Det vil altid have sine Vanskeligheder at bestemme, hvilke Husene der er Boliger for Mennesker eller firspøddede Dyr, navnlig naar Længerne ere sammenbyggede. Hvor højer det ene Hus op, og hvor begynder det andet? Dette vil give Anledning til mange tvivlsomme Fortolkninger, ikke at tale om, at Husenes Benyttelse vebbliker jo ikke at være aldeles uforandret. Man indretter f. Ex. et Karlekammer i en Bygning, der ikke oprindelig har været bestemt til Opholdssted for Mennesker eller firspøddede Dyr, og hvis Tag ikke er fastgjort med Tjerntraad, og saa skal Alt her gøres om, hvilket vil være meget kostbart, da man, saavidt jeg veed, ikke kan ombytte Forbindingen fra Garn til Tjerntraad uden at tage hele Taget ned. Jeg synes derfor, at det vilde være det Forstændigste ligefrem altid at paabyde Benyttelsen af Tjerntraad, medmindre man ogsaa vil tillade Serngitire; selve Befolkningen derved er nok ganske overordentlig forsvindende, ja, jeg tror ikke, at Forstjellen i Befolkning mellem at fastbinde Taget med Tækkergarn eller Tjerntraad er Nogetisomhelst at tale om. Skulde der være nogen Indvending at gøre derimod, vilde det maaske være den, at de Personer, der ellers gøre saadant Arbejde — det er Tjenestefolk eller Arbeidsfolk; thi det er ikke Haandværksarbejde — ikke ere vant til at benytte Tjerntraad, og derfor i Førstningen ville have nogen Vanskelighed ved at lære det. Jeg tror dog imidlertid nok, at det er Noget, som ikke er uoverkommeligt, og at Befolkningen meget snart vil finde paa en eller anden Maade, hvorpaa saadant Arbejde med Lethed kan gøres. Vi have jo et Pendant i den Henseende, nemlig de Staaltraadshegn, som opkom for ikke saa grumme mange Aar siden. I Førstningen vidste Folk ikke, hvorledes de skulde forbinde dem med hinanden; det gjorde ondt i Fingrene — det vil det ogsaa gøre ved Tagbelægning — men jeg har ikke siden hørt Tale om nogen Vanskelighed i den Henseende. Min Indvending mod § 1 er altsaa ingenlunde den, at jeg har Noget imod Bestemmelsen, men det forekommer mig, at der ikke gaaes vidt nok. Dernæst indeholder Lovforslaget i en Række Paragrafer lige fra § 2 til § 13 forskellige Bestemmelser, som sigte til at supplere, tydeliggjøre og stærke de Foranstaltninger under Byggesforetagender, som Loven af 2den Marts 1861 anser nødvendige for at afværge Brandfare. Fristelsen kunde være stor til at gaa ind paa disse Paragrafer, men jeg tør ikke, og derfor springer jeg dem helt over og gaar over til det 3die Punkt, jeg nævnte, nemlig Tilsynet. I Bemærkningerne til Lovforslaget siger den høitærede Justitsminister: „Dernæst trænge efter Ministeriets bestemte

Overbevisning i endnu højere Grad end Bygningsbestemmelserne de i Loven af 2den Marts 1861 indeholdte Bestemmelser om Tilsynet med Bygningsbestemmelsernes Overholdelse til en Suppleringsring.“ Deri er jeg fuldkommen enig med den høitærede Minister, men derimod turde det være, at jeg ikke er saa enig med ham i, om ogsaa de Bestemmelser, der ere foreslaaede i § 14, ere tilstrækkelige. Det, som her foreslaas i § 14, er jo nemlig aldeles konformt med de Tilsynsregler, der allerede ere givne i Loven af 2den Marts 1861 § 46, om, at Tilsynet paa Landet paahviler Sognefogderne under Politimesterens og Amtmandens Overtilsyn. Dette er bibeholdt som Regel for, hvilke Personer Tilsynet paahviler. Hvad nu Amtmandens og Politimesterens Tilsyn angaar, tror jeg, at man, uden at fornærme nogen af disse Embedsmand, kan sige, at det har aldeles Intet at betyde. Det er jo først, naar en Mangel ved Brandvæsenet opdages, at Politimesteren træder til, dels som forbydende og dels som dømmende. Kort sagt, det er først paa Foranledning af den, hvem Tilsynet paahviler, eller i Uldebrandstilfælde eller Sligt, at Politimesteren træder til. Der eksisterer neppe nogen Politimester her i Landet — og det vilde ogsaa være ubilligt, om man vilde forlange det af ham — som kunde falde paa at tage sin Bøgn og kjøre ud og se paa et Hus, der bliver bygget, og se, om der ikke skulde ske Noget, der var stridende mod Byggeloven. Det kan ikke fordrøes efter de øvrige Forretninger, som Politimesteren har, og at Amtmanden staar passiv ligeoverfor dette Tilsyn, undtagen hvor der kommer Noget til ham gennem Politimesteren, følger af sig selv. De, hvem det egentlige Tilsyn med en Bygninges Opsørelse paahviler, ere altsaa Sognefogderne. Vi have saa ofte under Diskussionerne her i de senere Dage tilladt os at gaa en lille Smule udenfor det strengt foreliggende Omne, og jeg tror derfor heller ikke, at jeg behøver at befrygte nogen Reprimande af den ærede Formand, naar jeg blot taler to Ord om Sognefogderne i Almindelighed, hvilke Ord nærmest ere foranledigede ved den høitærede Ministers Bemærkninger i Motiverne. Der siges der om Sognefogderne, at, hvad Sognefogderne angaar, da ere disse, saagodtsom ikke lønne og paa saa mange andre Maader optagne af Forretninger, at man utvivlsomt til dem stiller altsor store Forbinger, saa at man ikke kan undre sig over, at det Tilsyn, de skulle føre, har vist sig uirksomt. Det er en Udtalelse, som er talt lige ud af mit Hjerte. Sognefogderne ere en Institution, som kunde være Noget, og som er en aldeles nødvendig Institution, et nødvendigt Mellemled mellem den lokale Dørigheid, mellem Herredsfogden og Befolkningen. Sognefogden bruges da ogsaa paa alle